

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně: **Z. Š.**, narozena X
bytem X

proti
žalované: **Česká advokátní komora**
se sídlem Národní 16, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2019, č. j. 10.01-000194/22-002,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaná neurčila žalobkyni advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby podle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o advokacii“).
2. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně se na žalovanou obrátila s žádostí o právní službu pro fyzickou osobu dle § 18c zákona o advokacie ze dne 28. 3. 2022 (dále též „žádost“), v níž požádala o určení advokáta pro řízení před Ústavním soudem, konkrétně pro zastoupení u Ústavního soudu ve věci ústavní stížnosti proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2022, č. j. 7 As 319/2019 - 24 (dále též „rozsudek NSS“).
3. O žádosti žalobkyně rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím tak, že žalobkyni neurčila advokáta k poskytnutí právní služby. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobkyně požádala o určení advokáta k zastoupení pro podání ústavní stížnosti k Ústavnímu soudu proti rozsudku NSS. Připomněla, že podmínky podání ústavní stížnosti upravuje § 72 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), podle kterého lze ústavní stížnost podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí o posledním procesním prostředku, který zákon stěžovateli k ochraně jeho práva poskytuje; takovým prostředkem se rozumí řádný opravný prostředek, mimořádný opravný prostředek, vyjma návrhu na obnovu řízení, a jiný procesní prostředek k ochraně práva, s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného právního řízení. Současně upozornila na to, že tato lhůta je lhůtou propadnou, nelze ji prodloužit ani prominout její zmeškání. Přičemž žalobkyně v žádosti uvedla datum 1. 2. 2022, jako den doručení posledního rozhodnutí soudu, čímž je myšleno rozhodnutí o posledním procesním prostředku, který zákon k ochraně práva poskytuje; v tomto případě by tak lhůta pro podání ústavní stížnosti proti rozsudku NSS uplynula dne 1. 4. 2022. Žalovaná žádost žalobkyně obdržela dne 29. 3. 2022, tj. tři dny před uplynutím dotčené lhůty. Žalovaná vysvětlila, že k vyřízení žádosti má 30 denní lhůtu, kterou lze případně i prodloužit. Jednotlivé žádosti o určení advokáta je nutno vyřizovat postupně podle data doručení, taktéž je nutno vzít v potaz, že případně určený advokát musí mít dostatečný časový prostor pro převzetí věci, seznámení se s ní, vyhodnocení stavu věci a na vypracování podání. Jelikož žalobkyně neuvedla žádnou závažnou skutečnost, proč podala žádost až na konci zákonné lhůty pro určení právního zástupce, žalovaná její žádost posoudila jako opožděnou.
4. Dále žalovaná konstatovala, že v žádosti nebyly uvedeny žádné skutečnosti týkající se majetkových a finančních poměrů žalobkyně; žalobkyně k žádosti ani nedoložila žádné přílohy, z nichž by bylo možno zjistit její majetkové a finanční poměry, byť dle § 18c odst. 4 zákona o advokacii musí být k žádosti přiloženy doklady o výši příjmu žadatele a společně posuzovaných osob za období 6 kalendářních měsíců předcházejících podání žádosti, rovněž tak i doklady o jeho majetkových poměrech. Žalovaná proto dovodila, že

žalobkyně neprokázala, že je osobou, jejíž příjmové a majetkové poměry odůvodňují určení advokáta k poskytnutí právní služby dle § 18c odst. 1 zákona o advokacii.

5. Závěrem žalovaná shrnula, že žalobkyně nesplnila podmínky stanovené v § 18 odst. 2 a § 18c odst. 1, 4 zákona o advokacii, s nimiž by zákon spojoval vznik práva na určení advokáta k poskytnutí právní služby, tudíž žádosti žalobkyně nevyhověla.

II.

Obsah žaloby, repliky žalobkyně a vyjádření žalované

6. Žalobkyně v žalobě předně namítala, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné, jelikož rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že neprokázala své majetkové a finanční poměry, avšak ona podanou žádostí nežádala o bezplatné poskytnutí služeb advokáta.
7. Taktéž nesouhlasila s tím, že žalovaná své rozhodnutí odůvodnila opožděností žádosti, když žalovaná její žádost obdržela tři dny před uplynutím lhůty pro podání ústavní stížnosti. Žalobkyně byla přesvědčena, že posouzení opožděnosti žádosti jednak nemá oporu v zákoně [např. dle § 40 odst. 1 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) ani dle § 40 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s. ř. s.“)], a rovněž tak není souladné s rozhodovací praxí žalované, neboť tato v rozhodnutí ze dne 30. 1. 2017, č. j. 249/17, rozhodla o jiné žádosti žalobkyně, která byla podána poslední den lhůty stanovené v dané věci k předložení plné moci udělené advokátovi k zastupování.
8. Žalobkyně proto považovala žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné, jelikož jí bylo odepřeno právo na určení advokáta a tím jí byl zamezen přístup k soudu.
9. Žalobkyně navrhla soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 25. 7. 2022 nejprve poukázala na jiná před zdejším soudem žalobkyní zahájená řízení v obdobných věcech, kde je rovněž posuzována otázka, zdali je majetný občan oprávněn podat žádost na určení advokáta v situaci, kdy mu dva předtím oslovení advokáti odmítli právní službu poskytnout. Konkrétně se jedná o řízení vedená pod sp. zn. 11 A 18/2021, sp. zn. 10 A 114/2021, sp. zn. 18 A 17/2022 atp., kdy senáty zdejšího soudu zamítly žalobu žalobkyně, kromě senátu 18 A, jenž doposud ve věci nerozhodl. K právnímu posouzení klíčové právní otázky žalovaná citovala pasáž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2021, č. j. 9 As 121/2021 – 29, kde bylo konstatováno, že právní služby dle § 18c odst. 1 zákona o advokacii jsou poskytovány takovému žadateli, jenž splňuje obě zákonem stanovené podmínky, tj. jak podmínku nemajetnosti, tak podmínku odmítnutí poskytnutí právních služeb žadateli ze strany alespoň dvou advokátů.
11. Žalovaná uvedla, že věcně se žádost žalobkyně týkala situace, kdy Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 10. 2021, č. j. 1 As 250/2021 – 36, zamítl kasační stížnost žalobkyně podanou proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 7. 2021, č. j. 14 A 4/2019 – 19, s tím, že městský soud ve věci rozhodl správně, když měl za zákonný postup žalované, která nevyzvala žalobkyni (v postavení žadatelky) k odstranění vad žádosti (žalobkyně nepodala žádost žalované na zákonem požadovaném formuláři), jelikož jí zákon takovouto povinnost neukládá. Žalovaná zároveň upozornila na to, že v řízení před Nejvyšším

správním soudem byla žalobkyně zastoupena advokátem. Žalovaná tak měla za to, že žalobkyně je schopna si advokáta k poskytnutí právní služby zvolit sama.

12. Rovněž žalovaná upozornila na to, že ve věci vedené před zdejším soudem pod sp. zn. 6 A 101/2021 zdejší soud řízení přerušil a obrátil se na Ústavní soud s návrhem na zrušení části zákona o advokacii právě s ohledem na posouzení problematiky určení advokáta k poskytnutí bezplatné služby výlučně nemajetným osobám, kdy Ústavní soud vede řízení o této otázce pod sp. zn. Pl.ÚS 44/21 a dosud o ní nerozhodl. Žalovaná však připomněla, že rozhodnutí žalované není odůvodněno toliko tím, že žalobkyně v řízení neprokázala svou nemajetnost, nýbrž i tím, že podání žádosti žalobkyní nebylo včasné.
13. Žalovaná navrhla soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
14. Žalobkyně ve své replice ze dne 18. 8. 2023 odkázala na nález Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 44/21, a na rozsudky Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 As 122/2022 – 36, č. j. 7 As 146/2001 – 29, a Městského soudu v Praze, č. j. 17 A 110/2022 – 99, jimiž podpořila oprávněnost svých žalobních námitek.
15. Ve vyjádření ze dne 21. 8. 2023 žalovaná upozornila na judikaturní vývoj v posuzování důvodů, pro které nebyl žalobkyni určen právní zástupce pro zastupování v dané věci, zejména poukázala na rozkolísanost rozhodování jednotlivých senátů Městského soudu v Praze, kdy senát 17 A oproti senátům 6 A a 18 A posoudil odlišně naplnění podmínky včasnosti podané žádosti. Žalovaná konstatovala, že podmínka včasného podání žádosti o určení advokáta je zakotvena v § 18 odst. 2 zákona o advokacii, kdy tato je vyjádřena formou právní normy relativně neurčité. A odmítla názor žalobkyně, že pokud není lhůta zákonem stanovena určitým způsobem, není pak *de facto* určena žádná lhůta; zároveň nelze vejít ani na právní názor zaujatý senátem 17 A Městského soudu v Praze, jenž zaujal výklad, že je-li žádost o určení advokáta podána alespoň poslední den lhůty (pro učinění úkonu, o který v řízení jde), má se jednat žádost podanou včasné. V této souvislosti žalovaná poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2023, č. j. 1 As 23/2023 – 23, v němž soud zdůraznil, že pro určení včasnosti podané žádosti je rozhodná lhůta, která zbývá k provedení požadovaného úkonu, nikoliv ta, která již uplynula a může se lišit v závislosti od druhu požadované právní služby s tím, že korektiv „včasnosti“ tak slouží pro případy žádostí, jež jsou podány např. v posledních dnech lhůty pro požadovaný úkon a v nichž poskytnutí požadované služby „včas“ není (za běžných okolností) reálné. Současně uvedla, že nelze pominout, že lhůta pro podání ústavní stížnosti je procesní lhůtou, tudíž postačí podání blanketní ústavní stížnosti, kterou lze později doplnit. Žalovaná zdůraznila, že uvedená benevolence ohledně možnosti podat blanketní stížnost je *a priori* určena pro „prvostěžovatele“, jímž však žalobkyně není. V této souvislosti žalovaná uvedla, že žalobkyně proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2021, č. j. 1 As 250/2021 – 36, brojila ústavní stížností ze dne 10. 12. 2021, kterou Ústavní soud usnesením ze dne 17. 12. 2021, sp. zn. I. ÚS 3300/2021 odmítl s odůvodněním, že žalobkyně podala mnoho ústavních stížností a má tudíž povědomí o náležitostech kvalifikovaného podání, o následcích neodstranění vad podání byla v minulosti opakovaně poučena, a proto nebyla již vyzvána k odstranění vad podání, když by se jednalo o neefektivní a formalistický postup.
16. Žalovaná dále uvedla, že se musela přizpůsobit recentní judikatuře správních soudů, které v případě předmětné lhůty vyložily, že „*lhůta 11 dní je nedostačující a lhůta 18 dní je dostačující*“; přičemž lhůta dva dny či poslední den nikdy nemůže být vnímána optikou

činnosti žalované na úseku určování advokáta k poskytnutí právní služby a požadavkem kvalifikovaně poskytnut právní služby určeným advokátem za lhůtu dostatečnou, potřebnou či účelnou. Žalovaná závěrem shrnula, že podmínku včasnosti podání žádosti vykládají různě i senáty Nejvyššího správního soudu, nicméně tak činí s ohledem na odlišné skutkové situace v jednotlivých kauzách, nelze však bezvýjimečně posoudit každou žádost o určení advokáta k poskytnutí právní služby, byť by byla žalované doručená poslední den lhůty (pro učinění úkonu účastníkem), za včasnou. Takovýto postup by vybočoval z rozumného a účelného výkladu § 18 odst. 2 zákona o advokacii, proto žalovaná předešla otázku, zdali se zde neotevřel prostor v případě aplikace § 18 odst. 2 zákona o advokacii prostor pro rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ke sjednocení právního názoru. Žalovaná poté svou argumentaci podpořila citací příslušných pasáží z rozsudků Městského soudu v Praze ze dne 4. 5. 2023, č. j. 18 A 1/2023- 28, ze dne 20. 4. 2023, č. j. 6 A 45/2022 – 41.

III.

Ústní jednání

17. Na ústní jednání ve věci nařízené dne 23. 8. 2023 se žalobkyně nedostavila, přičemž se podáním ze dne 15. 8. 2023 z účasti na ústním jednání omluvila a souhlasila s konáním ústního jednání bez její účasti. Žalovaný na ústním jednání setrval na svém procesním stanovisku a s odkazem na předchozí písemná podání založená v soudním spise, v nichž bylo upozorněno na rozsáhlou správní judikaturu, která se zejména v posledním čase změnila, zdůraznil, že žalovaná rozhodla správně, když žádosti žalobkyně nevyhověla.
18. Jelikož žalobkyně v žalobě s odkazem na rozhodnutí žalované ze dne 30. 1. 2017, č. j. 249/17, namítala rozkolísanost správní praxe žalované týkající se posuzování žádostí za opožděné, přistoupil soud na ústním jednání k provedení důkazu správním spisem žalované ve věci vedené pod sp. zn. 249/17, a konkrétně přečetl následující listiny: rozhodnutí žalované ze dne 30. 1. 2017, č. j. 249/17, kterým bylo rozhodnuto o určení advokáta žalobkyni k zastoupení v řízení o kasační stížnosti vedené před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 4 As 2/2017; usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 4 As 2/2017 – 28, jímž byla žalobkyně vyzvána (výrok II.), aby ve lhůtě dvou týdnů od doručení usnesení předložila plnou moc udělenou advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti; žádost žalobkyně o určení advokáta pro řízení o kasační stížnosti ve věci vedené před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 4 As 2/2017, ze dne 23. 1. 2017 a doručené žalované dne 24. 1. 2017; doručenkou datové schránky, z níž vyplynulo, že žalobkyni určenému advokátovi bylo rozhodnutí o určení doručeno dne 1. 2. 2017.
19. Soud pro nadbytečnost k důkazu neprovedl žalovanou navrhou tzv. lustrum věci, ze kterého by vyplývalo, v jakých všech řízeních před soudem vystupuje žalobkyně jakožto účastnice řízení, neboť jím prokazoval tvrzení, že žalobkyně je zkušenou účastnicí soudních řízení, když tato skutečnost se bez dalšího míjí s předmětem řízení. Taktéž soud neprovedl k důkazu žalovanou navržený správní spis v dané věci, jelikož správním spisem se zásadně dokazování ve správním soudnictví neprovádí, přičemž v dané věci nebyla ani jednou účastnicí sporována věrohodnost podkladů založených ve správním spise (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008 - 117 ze dne 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud nepřečetl k důkazu ani žalovanou navrhou usnesení

Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2021, sp. zn. I. ÚS 3300/2021, jímž žalovaná podporovala své tvrzení, že žalobkyně je zběhlou účastnicí řízení, tudíž má vědomost o tom, jaké náležitosti má její podání vykazovat, když o případných následcích neodstranění vad podání byla i v minulosti mnohokrát poučena, tudíž opakovaně ji vyzývat k odstranění vad podání by bylo postupem neefektivním a formalistickým; soud má za to, že se opět nejedná o listinu, ze které by bylo lze zjistit podstatné skutkové okolnosti pro posouzení věci, nýbrž je tímto rozhodnutím žalovanou podporován její právní názor na nepotřebnost vyzývání žalobkyně k doplnění podání.

20. K na ústním jednání provedeném dokazování neuplatnila žalovaná žádných námitek.

III.

Posouzení žaloby

21. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
22. Žaloba není důvodná.
23. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
24. Podle § 18 odst. 2 zákona o advokacii „[t]en, kdo nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem podle zvláštních právních předpisů a ani si nemůže zajistit poskytnutí právních služeb jinak (dále jen „žadatel“), má právo, aby mu Komora na základě jeho včasné žádosti určila advokáta k poskytnutí a) právní porady podle § 18a nebo b) právní služby podle § 18c.“
25. Podle § 18c odst. 1 zákona o advokacii „[ž]adatel, jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, a který není ve věci, v níž žádá poskytnutí právní služby, zastoupen jiným advokátem nebo osobou podle § 2 odst. 2 písm. a), má právo, aby mu Komora určila advokáta k poskytnutí právní služby. V téže věci může být žadateli určen Komorou advokát pouze jednou; to neplatí, odmítne-li v této věci dříve určený advokát poskytnout právní služby z důvodů uvedených v § 19, nebo nastane-li situace uvedená v § 20 odst. 2.“
26. Podle § 18c odst. 4 zákona o advokacii „[k] žádosti musí být přiloženy doklady o výši příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob za období 6 kalendářních měsíců předcházejících podání žádosti, jakož i doklady o jeho majetkových poměrech. Podrobnosti náležitostí žádosti včetně vzoru jejího formuláře a způsob prokazování příjmových a majetkových poměrů žadatele, jakož i rozsah údajů, které je žadatel povinen Komoru sdělit, stanoví Ministerstvo spravedlnosti vyhláškou.“
27. Podle § 72 odst. 3 zákona o Ústavním soudu „[ú]stavní stížnost lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí o posledním procesním prostředku, který zákon stěžovateli k ochraně jeho práva poskytuje; takovým prostředkem se rozumí řádný opravný prostředek, mimořádný opravný prostředek, vyjma návrhu na obnovu řízení, a jiný procesní prostředek k ochraně práva, s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného právního řízení.“
28. Soud předně připomíná, že podle právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2008, č. j. 6 Ads 19/2008-103, je rozhodnutí o určení advokáta Českou advokátní

komorou dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii rozhodnutím v oboru veřejné správy a podléhá přezkumu ve správním soudnictví.

29. Soud zdůrazňuje, že dle výše citované právní úpravy zákona o advokacie ve znění platném do 31. 12. 2023, je třeba, aby žadatel o ustanovení advokáta, ať již za účelem poskytnutí právní porady či právní služby, který si není schopen zajistit poskytnutí právních služeb jinak, splnil zákonem kumulativně stanovené podmínky spočívající jak ve včasné podání své žádosti, tak v doložení svých příjmových a majetkových poměrů.
30. K podstatnému skutkovému stavu v dané věci soud uvádí, že ze správního spisu vyplývá a mezi účastnicemi není ani sporným, že žalobkyně žalovanou požádala o určení advokáta na formuláři nazvaném „*Žádost o právní službu pro fyzickou osobu (§ 18c zákona o advokacii)*“, a to za účelem ustanovení advokáta pro řízení před Ústavním soudem ve věci ústavní stížnosti proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2022, č. j. 7 As 319/2019 - 24. Žalovaná žádosti žalobkyně nevyhověla pro nesplnění podmínek daných v § 18 odst. 2 a § 18c odst. 1, 4 zákona o advokacii. Konkrétně žalovaná měla za to, že žádost žalobkyně byla podaná opožděně toliko 3 dny před uplynutím zákonem stanovené lhůty pro podání ústavní stížnosti a taktéž dospěla k názoru, že žalobkyně nedoložila stanovené přílohy k žádosti, jež by prokazovaly její majetkové a finanční poměry.
31. Žalobkyně v žalobě nejprve namítala nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, jelikož žalovaná nerozhodla o předmětu její žádosti. Nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí přitom žalobkyně spatřovala v tom, že žalovaná posoudila její žádost jako žádost o poskytnutí advokáta k výkonu bezplatné právní služby, avšak ona o poskytnutí bezplatné právní služby advokátem nežádala.
32. Soud co se týče nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, upozorňuje, že dle ustálené judikatury správních soudů je zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kde není zřejmé, zda vůbec byly v řízení nějaké důkazy provedeny. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.

33. Soud konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí žádné zákonné náležitosti nepostrádá (v záhlaví je jasným způsobem identifikována účastnice řízení a předmět řízení, pak výroková část a na ni navazující část odůvodnění a závěrem i poučením o opravných prostředcích); výrok žalobou napadeného rozhodnutí (tj. neurčení advokáta) není v rozporu s odůvodněním (kde bylo vysvětleno, proč žalobkyni nebyl advokát určen). V dané věci z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaná neurčila žalobkyni advokáta ze dvou důvodů, a to jednak pro nedoložení jejích majetkových a finančních poměrů, a rovněž tak pro opožděnost podané žádosti. K nenaplnění každého z těchto důvodů pak připojila konkrétní zákonné ustanovení, podle něhož věc posuzovala a taktéž stručnou úvahu o tom, na základě jaké konkrétní skutečnosti dospěla k předmětnému negativnímu rozhodnutí. V tomto ohledu soud shledal odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí přezkoumatelné, tudíž námitku žalobkyně spočívající v nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí soud vyhodnotil jako zcela nedůvodnou.
34. Dále soud k námitce žalobkyně, že žalovaná nerozhodla o předmětu její žádosti, konstatuje, že žalobkyně podala k žalované žádost vyplněnou na formuláři nazvaném „*Žádost o právní službu pro fyzickou osobu (§ 18c zákona o advokacii)*“. Zákonné ustanovení § 18c zákona o advokacii přitom upravuje poskytování bezúplatné právní pomoci žalovanou. Jelikož žalobkyně žádala o určení advokáta k poskytnutí služby pro fyzickou osobu právě dle § 18c zákona o advokacii, je tak z logiky věci zřejmé, že vyplněním této konkrétní žádosti vzhledem k zákonným podmínkám, za nichž lze advokáta určit dle § 18c zákona o advokacii, implicitně žádala, aby následné poskytnutí právní služby advokátem bylo bezplatné, byť motivací žalobkyně k žádosti o určení advokáta mohl být rovněž jiný důvod. V žádosti však nebyla učiněna ze strany žalobkyně žádná poznámka či nebyla doplněna žádná příloha, v níž by žalobkyně vysvětlila, že nepožaduje ustanovit advokáta k poskytnutí bezúplatné právní pomoci. Navíc ani v žalobě samé žalobkyně neuvedla, z jakého jiného důvodu tedy požadovala po žalované v daném řízení určit advokáta. Soud tak má námitku žalobkyně o nerozhodnutí žalované o předmětu její žádosti za ryze účelovou a nedůvodnou. Podstatné pro posouzení dané věci tedy je, zdali žalobkyně splnila podmínky pro vyhovění její žádosti.
35. Soud tak dále posuzoval, zda byl dán důvod pro nevyhovění žádosti žalobkyně. V této souvislosti soud poukazuje na to, že senáty 6 A, 10 A, 18 A Městského soudu v Praze již obdobnou věc jak po stránce skutkové, tak právní řešily poté, co byl Ústavním soudem vydán nález ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 44/21. V tomto nálezu Ústavní soud označil za protiústavní jednu z podmínek pro určení advokáta podle § 18c odst. 1 zákona o advokacii, podle níž mohla být žadatelem pouze osoba, jejíž příjmové a majetkové poměry to odůvodňují. Ústavní soud tedy odmítl, že by na právní pomoc mohl mít nárok jen ten, kdo si ji nemůže dovolit, ale nárok na ni má mít každý, kdo si jí není schopen i z jiných důvodů obstat (nikdo z oslovených advokátů jim např. právní pomoc nechtěl poskytnout). Ústavní soud proto citovaným nálezem zrušil část § 18c odst. 1 zákona o advokacii, konkrétně spojení „*jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, a*“, a to s odloženou vykonatelností ke dni 31. 12. 2023. Soud konstatuje, že senáty 6 A, 10 A a 18 A Městského soudu v Praze se při rozhodování věcí řídily citovaným nálezem Ústavního soudu, což se promítlo do jejich rozsudků ze dne 18. 5. 2023, č. j. 6 A 101/2021 – 86, ze dne 17. 7. 2023, č. j. 18 A 17/2022 – 55, ze dne 29. 6. 2023, č. j. 10 A 56/2022-38, a č. j. 10 A 109/2022-40; senát 5 A Městského soudu v Praze s právním posouzením věci obsaženým ve shora odkazovaných rozsudcích senátů 6 A, 10 A a 18 A zcela souhlasí, a

proto z nich bude i v nyní posuzované věci vycházet, rovněž tak bude soud vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2023, č. j. 9 As 122/2022 - 36, jenž se v bodě [18] k aplikaci daného ústavního nálezu vyjádřil následovně: „... Ústavní soud v nálezu ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 44/21, v rámci konkrétního přezkumu ústavnosti zákona iniciovaného městským soudem ve výše zmíněném jiném řízení téže stěžovatelky ve věci sp. zn. 6 A 101/2021, shledal protiústavnost části § 18c zákona o advokacii ve slovech „jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, a“. Stěžovatelka již v žalobě namítala, že o určení advokáta nežádala z důvodu majetkových poměrů, a proto žalovaná rozhodla o neurčení advokáta z nesprávného důvodu a lpěním na splnění podmínky majetkových poměrů vůči ní porušila čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ačkoliv byla daná část § 18c zákona o advokacii zrušena s účinností odloženou ke dni 31. 12. 2023, takže formálně jde o stále účinnou součást právního řádu, NSS považuje za vhodné upozornit na nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 10. 2022, sp. zn. IV. ÚS 579/22, dle kterého v „demokratickém právním státě, kterým Česká republika podle čl. 1 odst. 1 Ústavy je, není bez dalšího přípustné, aby orgány veřejné moci vědomě používaly materiálně neústavní právní předpis nebo jeho ustanovení s odůvodněním, že vykonatelnost zrušujícího výroku nálezu byla odložena, a porušovaly tak ústavně zaručená základní práva a svobody.“ V nynějším řízení městský soud aplikoval § 18c zákona o advokacii právě způsobem, který následně Ústavní soud zkritizoval ve svém nálezu, jímž jeho část s odloženou účinností zrušil jako protiústavní, a to navíc v řízení týkajícím se téže stěžovatelky.“

36. Soud odkazuje na pregnantní zdůvodnění nezbytnosti neřít se při posouzení věci zrušenou částí § 18c zákona o advokacii nálezem Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 44/21, byť má tato odloženou účinnost ke dni 31. 12. 2023, v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2023, č. j. 18 A 17/2022 – 55, bylo zdůrazněno, že: „[d]erogační nálezy Ústavního soudu je i přes odloženou vykonatelnost důležitým měřítkem zákonnosti, resp. ústavnosti postupu žalované. Tak je tomu zejména s přihlédnutím k tomu, že zrušená část ustanovení by mohla mít pro žalobkyni protiústavní následek. Příjmové a majetkové poměry již totiž nelze považovat za hledisko způsobilé omezit přístup k právu na určení advokáta. Bez dalšího proto nemusí být vadou žádosti, pokud žadatel o určení advokáta nedoloží příjmové a výdělkové poměry. Po vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů, tj. od 16. 2. 2023, již neplatí podmínka, že žadatel o určení advokáta musí mít nedostatečné příjmové a výdělkové poměry, a tedy nelze po něm ani požadovat, aby takové poměry spolu s žádostí o určení advokáta vylicil a prokazoval. Jelikož tyto podmínky byly v rozporu s ústavním pořádkem i předtím, než je Ústavní soud zrušil nálezem Pl. ÚS 44/21, soud je nemohl pominout ani v nyní posuzovaných věcech.“
37. Ve světle shora citované judikatury tento důvod pro neurčení advokáta dle § 18c zákona o advokacii v právním stavu nastoleném nálezem Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 44/21 pro svou neústavnost již neobstojí, a potažmo tak nemůže obstát ani žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí obsažený závěr, že žalobkyně nesplnila pro určení advokáta podmínku dle § 18 odst. 2 ve spojení s § 18c zákona o advokacie, když neprokázala nedostatečnost svých majetkových a příjmových poměrů a za tím účelem žalované nedoložila potřebné listiny.
38. Nicméně soud se musí zabývat i druhým důvodem, pro který žalovaná nevyhověla žádosti žalobkyně o určení advokáta k zastoupení v řízení před Ústavním soudem, a který žalobkyně v žalobě označila za nezákonný, a tím byla žalovanou tvrzená opožděnost žádosti. K otázce včasnosti podané žádosti dle zákona o advokacii se vyjádřil Nejvyšší správní soud v bodech [13] až [16] rozsudku ze dne 17. 5. 2023, č. j. 9 As 122/2022 - 36, kde

uvedl následující: „[d]le § 18 odst. 2 zákona o advokacii platí, že žadatel, který nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem podle zvláštních právních předpisů a ani si nemůže zajistit poskytnutí právních služeb jinak, má právo, aby mu Komora na základě jeho včasné žádosti určila advokáta k poskytnutí právní porady dle § 18a nebo právní služby dle § 18c tohoto zákona. ... Jelikož zákon o advokacii žádnou zvláštní úpravu včasnosti žádosti neobsahuje, je třeba vycházet právě z obecných pravidel pro počítání lhůt, která obsahuje § 40 odst. 1 správního řádu. Dané ustanovení neumožňuje správnímu orgánu zamítnout žádost žadatele pouze na základě skutečnosti, že do uplynutí určité lhůty zbývá jen několik dnů. Žalovaná tedy nemohla přistoupit k posouzení včasnosti stěžovatelčiny žádosti na základě svévolně stanovených pravidel, která nejsou upravena právním předpisem. Stěžovatelka navíc v kasační stížnosti upozornila, že rozhodnutím žalované ze dne 30. 1. 2017, č. j. 249/17, jí byl určen advokát k zastoupení v řízení o kasační stížnosti ve věci sp. zn. 4 As 2/2017, přestože žádost o určení advokáta podala až poslední den dvoutýdenní lhůty určené usnesením NSS ze dne 5. 1. 2017, č. j. 4 As 2/2017–28, k doložení zastoupení v tehdejší řízení. Ačkoliv stěžovatelka den po podání žádosti o určení advokáta v tehdejší věci požádala NSS o prodloužení lhůty pro předložení plné moci, které NSS následně vyhověl usnesením ze dne 26. 1. 2017, č. j. 4 As 2/2017–40, z rozhodnutí žalované č. j. 249/17 nevyplývá, že by tato skutečnost hrála v tehdejší případě nějakou roli. Žalovaná tedy dokáže žadateli určit advokáta, i když o určení požádal až poslední den lhůty podstatné pro konkrétní případ.“ Taktéž soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2023, č. j. 1 As 23/2023 – 21, v němž soud v bodě [22] k otázce včasnosti podané žádosti k žalované vysvětlil, že: „[k]orektiv „včasnosti“ uvedený v § 18 odst. 2 zákona o advokacii slouží pro případy žádostí, které jsou podány například v posledních dnech lhůty pro požadovaný úkon a v nichž poskytnutí požadované služby „včas“ není (za běžných okolností) reálné.“ A v bodě [24] Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „[r]ozhodná je v zásadě toliko lhůta, která zbývá k provedení požadovaného úkonu, nikoliv ta, která již uplynula a která se může lišit v závislosti od druhu požadované právní služby (úkonu).“

39. Ze shora citované judikatury tak vyplývá, že otázku včasnosti podané žádosti je nutno posuzovat v každém jednotlivém případě individuálně, vždy s ohledem na podstatné skutkové okolnosti v projednávané věci, zejména je zapotřebí vzít v úvahu lhůtu, která zbývá k provedení úkonu, k němuž má být advokát dle žádosti ustanoven. V nyní posuzované věci se jednalo o situaci, kdy žalobkyně požadovala po žalované určení advokáta pro zastoupení v řízení vedeném před Ústavním soudem proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2022, č. j. 7 As 319/2019 – 24. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu bylo žalobkyni doručeno dne 1. 2. 2022; žádost žalované byla přitom žalobkyní datována až dne 28. 3. 2022 a dle nesporného tvrzení žalované, jí byla tato žádost žalobkyně doručena následujícího dne, tj. dne 29. 3. 2022. Jelikož lhůta pro podání ústavní stížnosti dle § 72 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), činí dva měsíce od doručení rozhodnutí o posledním procesním prostředku, který zákon stěžovateli k ochraně jeho práva poskytuje, žalovaná správně uzavřela, že tato lhůta by žalobkyni uplynula ke dni 1. 4. 2022. Tudíž žalovaná měla pro rozhodnutí o žádosti k dispozici toliko 3 (pracovní) dny, kdy by musela nejen určit advokáta, ale tento by ještě v této lhůtě musel stihnout podat ústavní stížnost k Ústavnímu soudu, neboť dle § 43 odst. 1 písm. b) zákona o Ústavním soudu se jedná o lhůtu propadnou.
40. Soud se tedy ztotožňuje s názorem žalované, že ve lhůtě pouhých 3 dnů, nebylo v jejích možnostech a ani schopnostech (tj. ani za využití veškeré moderní komunikační techniky

jako jsou datové schránky, mobilní telefony, mailová pošta) o žádosti žalobkyně kvalifikovaně rozhodnout, natož aby pak měl případný, žalovanou ustanovený advokát zachován alespoň elementárně nezbytný časový prostor pro seznámení se s věcí a vypracování byť i jen blanketní ústavní stížnosti. Soud současně zdůrazňuje, že žalobkyně nemá zřízení datovou schránku a v žádosti neuvedla možnost rychlejšího způsobu komunikace ať již formou telefonického či mailového kontaktu. Za této situace, by jak žalovaná, tak případně ustanovený advokát museli žalobkyni kontaktovat prostřednictvím České pošty, s. p. či jiné doručovací společnosti, což by jistě způsobilo další a pro výkon požadovaného úkonu podstatnou časovou prodlevu. Žalobkyni poptávaná právní služba by tak nemohla být za strany žalované za těchto okolností reálně poskytnuta „včas“; jinými slovy řečeno v takto omezeném časovém prostoru nemohlo být ze strany žalované rozhodnuto o žádosti žalobkyně takovým způsobem, který by jí umožnil poskytnout žalobkyni řádný a fakticky možný výkon poptávaného práva. Soud vzal v potaz rovněž skutečnost, že žalobkyně neuvedla (ani ve správním a ani v soudním řízení) žádné mimořádné důvody, které jí bránily v dřívějším (včasném) podání žádosti, nýbrž tak učinila až na samotném konci lhůty pro podání ústavní stížnosti. Vzhledem k povaze řízení o určení advokáta (řízení o žádosti) tíží odpovědnost za splnění všech podmínek pro vyhovění žádosti žadatele. Postup žalované, která za této procesní situace označila žádost žalobkyně za opožděnou tak soud shledává správným a souladným se zákonem i judikaturou správních soudů. Je sice pravdou, že v případě shora zmiňovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (bod 38. rozsudku) se Nejvyšší správní soud neztotožnil se závěrem žalované o opožděnosti podané žádosti žadatelem, avšak městský soud zdůrazňuje, že Nejvyšší správní soud rozhodoval ve věcech skutkově odlišných, neboť se jednalo o lhůty, jež byly minimálně dvakrát delší, než nyní posuzovaná lhůta; konkrétně žadatel v případě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 As 122/2022 – 36, podal žádost k žalované 7 dnů před uplynutím lhůty pro podání ústavní stížnosti, a v případě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 As 23/2023 – 2, ji podal 18 dnů před vypršením lhůty pro podání ústavní stížnosti.

41. Soud konstatuje, že nesplnění podmínky včasnosti podané žádosti dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii zcela postačuje k zamítnutí žádosti žalobkyně o určení advokáta.
42. Soud dodává, že na rozdíl od rozsudků senátu 17 A zdejšího soudu pod sp. zn. 17 A 110/2022 a sp. zn. 17 A 98/2022 senát 5 A shodně se senáty zdejšího soudu 6 A, 10 A a 18 A dospěl k právnímu názoru, obsaženém v jejich rozsudcích ze dne 20. 4. 2023, č. j. 6 A 45/2022 – 41, ze dne 25. 8. 2022, č. j. 10 A 114/2021 – 41, ze dne 4. 5. 2023, č. j. 18 A 1/2023 – 28, že nelze vejít na zjednodušující a účelově formulovaný názor žalobkyně, že žalovaná je povinna o její žádosti *vždy* bez dalšího rozhodnout, i pokud by takovouto žádost zaslala žalované poslední den lhůty pro učinění úkonu, aniž by byly do právního posouzení zároveň promítnuty specifické skutkové okolnosti každého případu. Senát 5 A tedy zastává názor, že je naopak nutno vyjít z kontextu každého jednotlivého případu a nepřistupovat na paušalizující závěry bez ohledu na odlišnosti projednávané věci. Proto soud shledal nedůvodnou i žalobní námitku porušení zásady legitimního očekávání s odkazem na rozhodnutí žalované ze dne 30. 1. 2017, č. j. 249/17. Ve věci vedené žalovanou pod č. j. 249/17, žalobkyně požadovala určení advokáta za zcela jiné procesní situace, než v nyní posuzované věci; z předloženého správního spisu ve věci č. j. 249/2017 soud zjistil, že žalovaná určila žalobkyni advokáta dne 30. 1. 2017, tj. za týden od obdržení žádosti dne 24. 1. 2017 (a nikoli týž den či den poté, kdy žádost obdržela) a po uplynutí dvoutýdenní lhůty, kterou Nejvyšší správní soud usnesením (výrokem pod bodem II.) ze

dne 5. 1. 2017, č. j. 4 As 2/2017 -28, stanovil žalobkyni k doložení plné moci (dle tvrzení žalobkyně v žádosti ze dne 23. 1. 2017, obdržela zmiňované usnesení dne 10. 1. 2017). V případě rozhodnutí ze dne 30. 1. 2017 bylo v tu dobu již vedeno řízení o kasační stížnosti žalobkyně, proto Nejvyšší správní soud kontinuálně vyzýval žalobkyni k odstranění vad řízení (v danou chvíli k doložení povinného zastoupení advokátem dle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., mohla následovat i další výzva k doplnění kasační stížnosti podle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.), k čemuž jí stanovil přiměřenou lhůtu. Bylo tedy velmi pravděpodobné, že určení advokáta pro poskytnutí právní služby žalobkyni bude mít svůj smysl a účel, i když by se tak stalo po uplynutí soudem stanovené lhůty k odstranění vady podání, jelikož v tomto případě se nejedná o lhůtu propadnou. Určení advokáta (byť se zdá, že se tak stalo později, než byl konec stanovené lhůty Nejvyšším správním soudem) ze strany žalované pak bylo efektivní a na osud řízení nemělo vliv – z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2017, č. j. 4 As 2/2017-57, vyplývá, že určený advokát žalobkyni skutečně zastupoval.

43. K námitce žalobkyně, že závěr žalované o opožděnosti žádosti nemá oporu v procesních předpisech [např. v § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, § 40 odst. 4 soudního řádu správního]. Soud odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 5. 2023, č. j. 18 A 1/2023 – 28, kde se 18 senát zdejšího se shodnou námitkou vypořádal, když uvedl, že: „... poukazuje na podstatu procesních lhůt (lhůta je zachována, je-li v poslední den lhůty podání předáno správnímu orgánu, soudu nebo je v tento den podána poštovní zásilka). Žalobkyně ale zcela opomíjí smysl institutu určení advokáta. Podmínkou podání ústavní stížnosti je, že ji lze podat pouze prostřednictvím advokáta (tzn. již v době podání, tedy nejpozději v poslední den lhůty, musí být stěžovatel zastoupen advokátem). Je proti účelu a efektivitě institutu určení advokáta, pokud je žádost o určení advokáta žalované doručena až poslední den lhůty pro podání, k němuž je vyžadována právní pomoc. Žalovaná by sice v zájmu žadatelů neměla dobu rozhodování nepřiměřeně prodlužovat, na druhou stranu nelze rozumně (a ani technicky) předpokládat, že by žalovaná stihla o žádosti rozhodnout ještě v ten samý den. I kdyby žalovaná přesto stihla o žádosti rychle rozhodnout, nebylo by zajištěno, že právo žalobkyně na podání stížnosti bude efektivně naplněno (nelze zaručit, že by určený advokát stihl ještě v ten den podat ústavní stížnost, byť jen blanketní). Z přístupu žalobkyně je zřejmé, že neučinila dostatečně účinné a rychlé kroky k tomu, aby si zajistila své právo na podání ústavní stížnosti.“ Přičemž tyto názory lze zcela vztáhnout i na nyní posuzovanou věc; soud uzavírá, že byť je procesní lhůta k podání žádosti zachována i je-li tato podána poslední den lhůty k přepravě, žalobkyně se mylí, pokud se domnívá, že pak žádost musí být podána „včas“. Včasné podání žádosti ve smyslu § 18 zákona o advokacii dle názoru soudu ve své podstatě znamená, že žádost musí být podána s takovým časovým předstihem, aby o ní mohlo být nejen rozhodnuto žalovanou (tj. určit advokáta), ale taktéž aby měl ustanovený advokát možnost učinit (vyhotovit a doručit) potřebný, resp. poptávaný úkon, a nejednalo se tak o ryze formální úkon ustanovení advokáta aniž by bylo lze splnit účel žádosti, jímž bezesporu je provedení požadovaného právního úkonu.
44. Soud k výtce žalobce, že Nejvyšší správní soud není ve výkladu § 18 odst. 2 zákona o advokacii ve svých rozhodnutích konzistentní, poznamenává, že není oprávněn jakkoli přezkoumávat či se vyjadřovat k rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu. Nicméně soud v dané věci vyšel ze shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu, v níž, jak vyloženo shora, neshledal rozpornost právního posouzení otázky „včasnosti“ podané žádosti dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že žaloba není důvodná, tudíž ji soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. Výroky o nákladech řízení pod body II., III. rozhodnutí jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšné žalované prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Proto bylo rozhodnuto tak, že žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal dle § 60 odst. 7 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. srpna 2023

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.